

Mărețul Praznic al Cincizecimii era pentru poporul evreu o mare sărbătoare care îl obliga, măcar o dată

în viață, dacă era împrăștiat în lume, să fie la Ierusalim. Așa cum același popor, dacă era împrăștiat în lume, dorea ca măcar o dată în viață să fie de Paști la Ierusalim.

Erau două mari sărbători peste an care aveau niște amintiri cutremurătoare pentru acest popor. Paștile amintea trecerea prin Marea Roșie. Și poporul acesta, mii de ani, a sărbătorit în fiecare an Paștile într-un ritual aparte cu mielul pe care-l înjunghiau, după ce îl pregăteau mai înainte. Pe care-l mâncau în acea noapte cu ierburi amare și cu pâine nedospită, fiind îmbrăcați de plecare din casă. Căci voiau să arate urmașilor că n-a fost timp de multă pregătire în noaptea aceea. Și de-abia frământând pâinea și îndată punând-o în cuptor ca să o mănânce repede, căci trebuia să fugă din Egipt, să iasă afară din țara robiei. Și-n noaptea aceea să treacă Marea Roșie, Paștile, marea trecere, marea eliberare din imperiul morții, a robiei, al lui Satan, către Împărăția lui Dumnezeu.

La cincizeci de zile după trecerea prin Marea Roșie, poporul Israel a ajuns la muntele Sinai. Și Moise, urcat pe munte, în flăcări și-n negură fiind în vârful muntelui Sinai, a primit de la Dumnezeu cele zece porunci, Legea sfântă. Și cinstirea Legii era la evrei de foarte mare însemnătate. Dumnezeu a vrut așa pentru că prin păstrarea cu scumpătate a prescripțiilor Legii, poporul acesta se pregătea pentru venirea lui Mesia, a lui Hristos. De aceea acest popor venea la Ierusalim și la Cincizecime. Și pentru că acolo clima este mai caldă, deja la vremea aceasta ei treierau grâul și făceau prima pâine din noul grâu. Și veneau la Ierusalim cu ofrande de pâine din recolta nouă, ca dar de mulțumire lui Dumnezeu Care a coborât din cer Cuvântul Lui, Legea pe care ei o țineau și care era icoana Pâinii celei cerești Care avea să se pogoare din cer la plinirea vremii, adică Iisus Hristos.

Când s-a împlinit așteptarea lui Israel și S-a întrupat Hristos atunci El a săvârșit Paștile cel nou, trecerea de la Lege la Har, eliberarea prin moartea Lui din robia morții a neamului omenesc, Paștile cel însângerat al Crucii, Golgota, Mormântul, Muntele Căpățânii, acestea erau Marea Roșie. Și auzim în Cântările Penticostarului pe îngeri uimindu-se și zicând: Cine este Acesta Care are hainele roșii ca sângele? Vorbind despre Hristos Care se înălța la cer, a Cărui haine erau îmbibate în sângele Său. Trecuse prin Marea Roșie, săvârșise Paștile Crucii, Paștile Răstignirii Sale. După cincizeci de zile, Mântuitorul a făcut ca Cincizecimea de dinainte să se îplinească în realitate, să capete

contur în conștiința și-n viața Apostolilor Săi și a mulțimii din Ierusalim.

Acum, la sărbătoarea Cincizecimii, oamenii erau veniți la Ierusalim în număr foarte mare: mii de oameni, ca la Paști. În biserică astăzi nu sunt așa de mulți oameni la Cincizecime cum sunt la Paști. Ceea ce înseamnă că oamenii de astăzi au uitat rânduiala sărbătorilor Bisericii și rostul lor în iconomia mântuirii. Ar trebui ca la Cincizecime să fie ca-n Ierusalim, aceleași mulțimi înflăcărâte ca-n noaptea Paștilor. Dar cu trecerea timpului credința a scăzut atât de mult între oameni că au rămas creștinii cei mai mulți doar cu o formă văzută a cinstirii Paștelui, venind în noaptea pascală câteva minute la biserică și plecând repede la ale lor. Și nicidecum înțelegând ce mai înseamnă Cincizecimea sau sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt. Această sărbătoare este actul de naștere al Bisericii în Ierusalim, acum două mii de ani. Modul în care Hristos a voit ca să fie permanent în lume până la sfârșitul veacurilor. Erau oameni adunați în Ierusalim și se rugau. Și citeau din psalmi. Și ascultau citirile Legii din profeți cu privire la venirea lui Mesia. În fiecare an făceau aceasta. Dar acum mulțimile șopteau între ele și de ceea ce se întâmplase în Ierusalim nu cu multă vreme în urmă. Lucruri mari și înfricoșate despre Iisus Hristos din Nazaret. Mulțimile erau pregătite pentru un altfel de mesaj pe care să-l primească în această sărbătoare. Și iată că dimineața, în ziua Cincizecimii, pe când Apostolii erau în foisor și așteptau cu înfrigurare împlinirea făgăduințelor lui Hristos, un cutremur s-a produs în Ierusalim, cerurile s-au crăpat și Duhul Sfânt S-a coborât din cer în chip de limbi ca de foc peste creștetele ucenicilor. Sfânta Scriptură nu ne spune ce-au simțit ucenicii, ce-au trăit ei atunci. Ci ea ne vorbește despre roadele pogorârii Duhului Sfânt. Și anume, ei au ieșit repede din casă, mulțimile din Ierusalim văzând flăcările Cincizecimii coborând peste muntele Sionului, au dat năvală spre acest pisc al Ierusalimului. Aici s-au întâlnit cu Apostolii care tocmai ieșeau din casă și începeau să le vorbească fiecare în limba lui Cuvântul despre Hristos. Erau în Ierusalim oameni din toată lumea, partiți, elamiți, sirieni, greci, romani, din Mesopotamia, din toate țările unde erau împrăștiți iudeii, care nu mai știau limba aramaică, ci fiecare cunoștea limba țării în care se născuse. Dar ei veneau la Ierusalim ca să se închine în vestitul Templu după porunca pe care o știau de la strămoșii lor. Și acum iată-i pe acești galileeni vorbindu-le în limba lor. Duhul SFânt făcea această lucrare. Ei vorbeau în limba aramaică. Dar Duhul Sfânt traducea Cuvântul din gura lor în limba ascultătorului care era în fața Apostolilor. Și toți înțelegeau ceea ce ei vorbeau. Și atunci mulțimile au strigat într-un glas: Ce să facem, fraților? Iar Sfântul Apostol Petru a spus în numele tuturor celorlalți: Hristos a spus: dacă voi credeți în El și în cuvântul pe care vi-l vestim, botezați-vă în numele Sfintei Treimi. Și atunci trei mii de oameni s-au botezat devenind creștini. Și s-a pus temelie Bisericii în Ierusalim în ziua Cincizecimii. De aceea noi venim la Cincizecime la Biserică cu mare bucurie, că venim la ziua onomastică a Bisericii. Cei care ne socotim membri ai Bisericii, fii ai Bisericii, este ziua noastră, ziua nașterii noastre ca și creștini. Când este ziua noastră de naștere fiecare se pregătește dinainte cu haine noi, cu mâncare din belșug, cu invitații făcute celor dragi să vină la noi și să ne bucurăm că este ziua noastră de naștere.

Scris de Preot Petru Roncea
Marți, 07 Iunie 2022 12:25 -

Azi este ziua de naștere a Bisericii. Dar fii ei n-au nici o grijă de ziua aceasta onomastică a Bisericii. Că sunt împrăștiași în lume și nu sunt la Ierusalim, nu sunt în biserică. Nu sunt cu gândul la Cincizecime, habar n-au cei mai mulți despre Duhul Sfânt. Și ce înseamnă Cincizecimea în Biserică. Adeseori nici noi cei care mergem la Biserică nu știm prea mult despre aceasta. Și nici n-avem cum să știm, pentru că Duhul Sfânt este un Dumnezeu necunoscut, tainic, care nu Se arată. În chip de porumbel S-a arătat la Iordan pe umerii Mântuitorului. În chip de limbi de foc S-a arătat la Cincizecime peste creștetele ucenicilor. În cutremure, în inundații, în frumusețea florilor, în mireasma codrilor, în gingășia ochilor unui copil Se arată Duhul Sfânt. Dar nu toți oamenii Îl văd, nu toți oamenii recunosc prezența Duhului Sfânt prin toate aceste manifestări ale Sale. Dar știți cine au fost cei Care L-au recunoscut? Sfinții Bisericii, aceia au fost care au cunoscut pe Duhul Sfânt. De aceea Duminica de după Cincizecime este numită a tuturor Sfinților, pentru că Biserica, la încheierea perioadei Pentecostarului, cinstește roadele Duhului Sfânt care sunt sfinții, aceia care au înțeles mesajul divin al Sfintei Treimi transmis lumii prin puterea Duhului Sfânt.

Prezența Duhului Sfânt se vede în viața noastră. Dacă noi am primit pe Duhul Sfânt și a devenit El lucrător în noi, prezența Lui se vede în viața noastră, în cuvintele noastre, în ceea ce vorbim noi în șoaptă unii cu alții.

Botezul nostru este Paștile nostru. Când prin apă am murit cu Hristos și am înviat cu El. Cincizecimea este mirungerea noastră, Taina Mirungerii. Am fost unși cu Sfântul și Marele Mir pe frunte, pe gură, pe urechi, pe ochi, pe nas, pe piept, pe spate, pe mâini, pe picioare. Ne-a pecetluit cu Duhul Sfânt zicând: Pecetea darului Duhului Sfânt! Am trăit Paștile și Cincizecimea. Trebuie să le punem în lucrare, trebuie să se vadă în viața noastră prezența activă a acestor haruri primite. Cincizecimea ne cheamă pe toți la a pune în lucrare darurile Duhului Sfânt pe care le-am primit la Botezul nostru și la Mirungerea noastră. Punere în valoare care culminează cu Împărtășania, cu Euharistia, cu unirea noastră cu Hristos.